

kell egy csapat 3.

SÁRKÁNY- ÜGATÁS

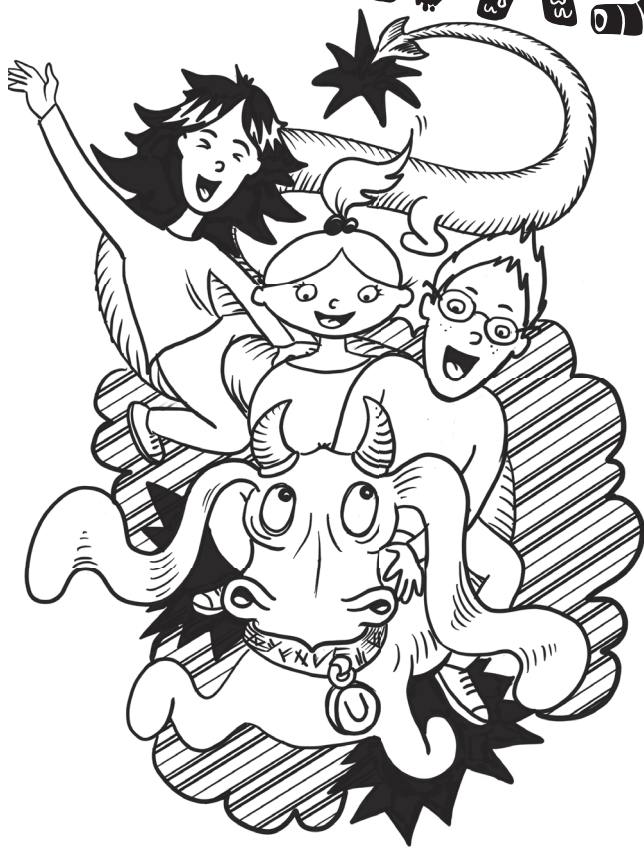

Ecsédi Orsolya

illusztrálta: László Maya

kell egy csapat 3.

SÁRKÁNY- UGATÁS

Ecsédi Orsolya
illusztrálta: László Maya

1.

Hogy lehet megtalálni egy elveszett kutyát?

Ezt nagyjából mindenki tudja. Fel kell dobni a képét a Facebookra, aztán végigtelefonálni a menhelyeket.

De mi van, ha az a kutya egyben sárkány is?

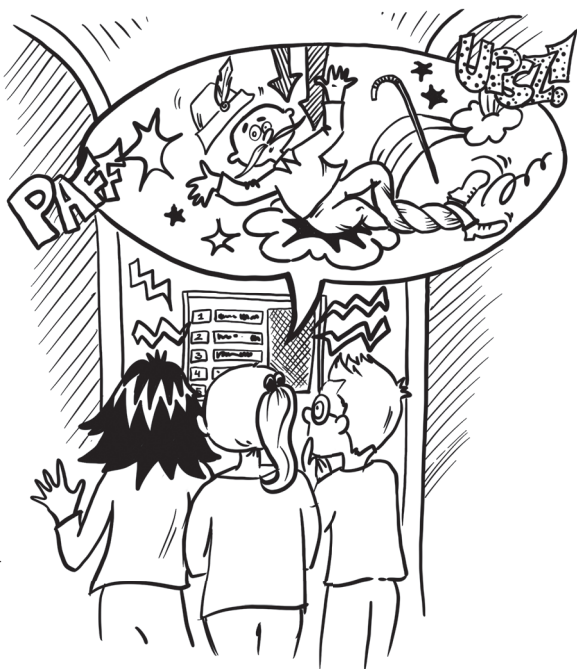
Rögtön nem olyan egyszerű a helyzet.

Zizu, Anka és Báti is pont ezzel szembesült.

Lóri bácsi második napja volt kórházban.

Báti, Anka és Zizu akkor tudták meg, amikor megjelentek a sárkányszobros kapu előtt, hogy levigyék Lóri bácsi tascskóját, Ulrikot sétálni. Senki nem engedte be őket. Végig kellett nyomkodniuk a fél ház kapucsengőjét, mire valaki végre elárulta nekik, hogy miért.

– Lóri bácsi
elesett – közölte
velük egy unott
hang. – Amilyen
öreg, csoda,
hogy idáig elvolt
magában. Nem
lett nagy baja, de
nem hiszem, hogy

valaha visszatér még ide szegény. Nem tud már magáról gondoskodni. A Szent Lászlóba vitték. Ti vagytok a kutyasétáltatós gyerekek, ugye? Hát, sajnálom. A kutyát berakták valami intézménybe. Ahogy majd a Lóri bácsit is fogják.

Zizuék először elrohantak a Szent László Kórházba. Lóri bácsi orvosa sajnos ugyanazt mondta, amit a hang a kaputelefonban. Lóri bácsinak ugyan nem tört el semmije, de szó sem lehet arról, hogy hazamenjen az üres lakásába. Már nehezen mozog, és felügyeletre szorul.

– Azt eddig is tudtuk, hogy nehezen mozog. De mit jelent az, hogy felügyeletre szorul? – kérdezte Anka, miközben a kórterem felé robogtak.

– Azt, hogy nem elég, hogy öreg, de már nem is százas – felelte Zizu.

– Ja, akkor azt is tudtuk – vonta meg a vállát Anka. – Kábé az első perctől, hogy megismertük. És mi azzal a gond?

– Nem olyan értelemben – magyarázta Zizu. – Hanem hogy elfelejt dolgokat. Ami veszélyes is lehet.

– Mondjuk hagyja Ulrikot elszabadulni? Az például tényleg veszélyes lehet. Enyhén szólva.

– Mondjuk. Bár az orvos valószínűleg hétköznapiabb dolgokra gondolt. Égve felejtí a gázt. Nem zárja el a csapot, és elönti a víz a házat. Vagy nem veszi be a gyógyszereit. Ilyesmi.

Mint hamarosan kiderült, Lóri bácsi a gyógyszereit a kórházban sem vette be, szóval ezért igazán felesleges volt bent tartani. Eldugta őket a párnája alá.

– Ha ezt mind lenyelem, nekem kampec – súgta a gyerekeknek. – Annyi ideig se maradnék ébren, hogy Ulrik után nézzek. Na, segítetek felöltözni?

Nem segítettek. Nagy nehezen meggyőzték Lóri bácsit, hogy Ulrik gondját bízza rájuk. Nem volt könnyű, mert egy őrző örökre őrző marad, míg fel nem váltják, akármilyen öreg is. És egy őrző először

a sárkányáért aggódik, és csak utána magáért.

Lóri bácsi legalábbis így mondta. Mert Lóri bácsi minden valószínűség szerint nem fog átváltozni és földdel egyenlővé tenni fél Budapestet, Ulrik viszont előbb-utóbb igen. Már ha nem őrzi senki.

– Oké, Lóri bácsi – bólintott Zizu. – Mi viszont elsősorban magáért aggódunk. Tessék rendesen meggyógyulni!

– De ha Kegyetlen Ulrik egyszer elszabadul...

– Nem fog, Lóri bácsi – nyugtatta Báti. –

A nyakörvén a rúnák kitartanak. Jenő bácsi rendes munkát végzett velük.

– Csak így, Jenő

bácsi? – húzta

össze a szemét az

öreg. – Hát,

úgy tűnik, ő se

a régi. Egy ilyen lejenőbácsizásért a Hegyi Öreg fénykorában mezei nyúllá változtatott volna.

– Tényleg nem a régi – ismerte be Báti. –
Változott az ízlése állatok terén. Mostanában
mindenkit tarajos gőtévé akar változtatni.

– Részletkérdés – vonta meg a vállát Lóri bácsi.
– Most csak egy a fontos. Minél előbb hozzátok el
Ulrikot a menhelyről!

– Sietünk – nyugtatta Anka. – Már biztos
nagyon szomorú.

– Az hagyján – felelte az öreg. – Ha átváltozik,
egész Budapest nagyon szomorú lesz. És kihalt.
Leginkább nagyon kihalt.

2.

Úgy futottak, mintha Jenő bácsi mezei nyúllá változtatta volna őket valamikor a régi szép időkben. De bárhogy szedték a lábukat, Ulrikot már nem találták a menhelyen. Megszökött, amikor egy pillanatra nyitva felejtették a kennelt.

Zizu, Báti és Anka bejárták az egész környéket, de nem találtak semmi nyomot. Azt remélték, hogy Ulrik a híresen jó szimatával képes lesz hazatalálni, ezért elkérték Lóri bácsitól a kulcsát, és kinevezték a lakását főhadiszállásnak. De hiába vártak, hiába

lesték az erkélyről a sárkányos kapualjat, Ulrik nem jött haza.

Akkor kezdték el figyelni a híreket. Lóri bácsi régi tévéje nem volt a legjobb formában, de a célnak megfelelt. A neten is rákerestek minden érdekes kulcsszóra. Mint például robbanás, tacskozó, sárkány, rejtélyes, megmagyarázhatatlan, izzik és ezek mindenféle kombinációi. És akkor jött az első valódi nyom. Egy gázrobbanás.

– Egyáltalán nem biztos, hogy az Ulrik volt –
vonta meg a vállát Anka.

– Titokzatos gázrobbanás egy villanyfűtéses
lakásban? – kérdezte Zizu. – Mégis,
mi más lehetett volna?

– Tuti kutyakekszet

adtak

neki... –

sóhajtott

Báti.

– Honnan tudhatták volna, hogy a velős csont jele pont a feloldás rúnájára hasonlít? Azt meg pláne, hogy egy sima tacsó átváltozhat sárkánnyá? Ők nem jártak Jenő bácsihoz feketemágus-továbbképzésre, mint egyesek – vetett súlyos pillantást Bátira Anka.

Báti csak a vállát vonogatta. Ami igaz, az igaz. Tényleg tanult a modern kor legnagyobb feketemágusától egy-két hasznos trükköt.

Csak sajnós az elkóborolt kutyák felkutatása nem szerepelt közöttük. Olyan kutyáké sem, akik egyben sárkányok is. Pedig így utólag hasznosabb tudomány lett volna, mint a kihűlt kávé megmelegítése ráolvasással.

– Remélem, már visszaváltozott – csóválta a fejét Anka.

– Ha nem változott volna vissza, biztos tudnánk róla – vont a szemöldökét Zizu.

– Mégis honnan?

– Gondolkodj már! Mit mondott Lóri bácsi?
Hogy Ulrik a falvak felperzselője, a hegyek
megrengetője és a síkságok gyilkosa! Hallottál
olyan hírt mostanában, hogy egy titokzatos lény
felzabált egy hetvenhatos trolit, utasokkal együtt?
Nem. Vagy hogy a János-hegyet váratlanul
átnevezték János-gödörré? Nem. Vagy hogy lángra
kapott az egész tizenegyedik kerület? Nem. Tehát
visszaváltozott.

– Különben is – vonta meg a vállát Báti –
milyen sárkány az, aki hagyja, hogy elvigyék egy
menhelyre?

– Olyan, akinek kórházba került a gazdája? –
tippelt Anka.

– És nincs egy rokona, barátja vagy szomszédja
sem, aki gondoskodni tudna róla? – kérdezte Zizu,
némi büntudattal a hangjában.

– Jobban kellett volna vigyáznunk Lóri bácsira –
sóhajtott Báti. – Hogy ő is jobban tudjon vigyázni

Ulrikra. Egy sárkány őrző nélkül... szabadon a városban... hajjaj.

– Hát igen – bólogattak a lányok.

Nem mondták ki hangosan, de
mindhárom fejben – egy cirokseprű-szín, egy
pulikutya-gubancos és egy ábrándos-szőke –
ugyanaz a kérdés motoszkált.

Mi lesz most?

3.

– El kell mennünk a helyszínre, és körülnézni – javasolta végül Anka.

– Annál is inkább, mert holnap iskola – tette hozzá Báti. – Ha akarunk valamit, most kell akarnunk.

A gázrobbanás helyszínéhez nem fértek oda. Kordonokkal volt körülvéve, és rendőrök nyüzsögtek mindenhol.

Már éppen feladták volna, amikor egy pár súlyos kéz nehezedett a vállukra.

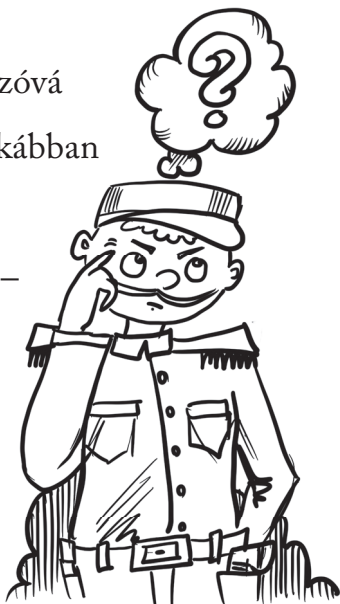
– Mit kerestek itt, édes öcsém, szép húgaim?

Lali volt az. Amióta nyomozóvá lett iskolarendőrből, sokkal ritkábban találkoztak vele.

– De jó, hogy itt vagy, Lali! – ölelte meg Bati. – Mi történt itt?

– Még tart a nyomozás, de nagyon fura az egész. Gázrobbanás egy villany-radiátorban? He? A másik furcsaság, hogy nem sérült meg senki. A robbanás egyszerűen odébb taszajtott mindenkit, mint bolond borjú az anyját. Ők meg elfeküdtek, oszt annyi. Ilyet se látott még az öreganyám se. Én mondjuk már láttam, de csak egyszer. Abban a parkban, emlékeztek? Amikor bombát találtak az építkezésen, és felrobbant.

Zizu, Anka és Bati összenéztek. Nagyon is elismerően.

Igaz, Lali még mindig imádta a pásztorgyerek korában összeszedett hasonlatokat, de kiválóan bevált nyomozóként. Természetes érzéke volt hozzá. És ezzel néha eléggé megnehezítette a dolgukat.

– Hát, azért az nem ugyanilyen volt – kezdte Zizu óvatosan, pedig hát de, az aztán száz százalékgig ugyanilyen volt. Sőt, nemcsak ugyanilyen, hanem egyenesen ugyanaz. Ulrik, egész pontosan. Akkor ők adták neki a kutyakekszet, mert ki akarták próbálni, hogy mi történik. És meg is tudták. Igaz, éppen csak túléltek, de megtudták.

– Igen, igen – felelte Lali. – De ott se sérült meg senki. Hatalmas mázli. Ott is, meg itt is.

Anka, Báti és Zizu megint összenéztek. Ők másra tippeltek, nem a mázlira. Arra, hogy biztos az itt lakók is csak egy fél kekszet adtak. Különben repült volna az egész terület.

Lali persze ezt is észrevette.

– Gyanúsak vagytok nekem! – mondta összevont szemöldökkel. – Ti már megint belekeveredtetek valamibe!

– Á, nem! – felelték egyszerre. Nem hangzottak túl meggyőzően, de nem akarták beavatni Lalit. Egyelőre. Az ő érdekében. Minden valószínűség szerint kiakadna, ha azt kéne beírnia a rendőrségi jegyzőkönyvbe, hogy a tettes egy sárkány.

– Ha nem, hát nem – vont a vállát Lali. – De ha eszetekbe jut valami, tudjátok a telefonszámom. Akár a robbanásokról, akár arról a múltkori esetről. Tudjátok, a Kábeles. Azzal a sok számítógéppel és programmal.

– Nagyon is emlékszem – mondta Báti morcosan. – Remélem, elkapjátok!

– Az a gond, hogy senki nem tudja, hol van most – felelte Lali. – Pedig nagyon kéne beszélnünk vele. Új fejlemények vannak a nyomozásban. De nagyon ügyes a fickó, nem akadunk a nyomára.

– Szóval szökésben van! – kurjantott Anka. – Akarod, hogy segítsünk? Megtaláljuk neked!

– Dehogyan akarom! – nevetett Lali. – Nem rángathatlak bele titeket egy ilyen veszélyes dologba! A nyomozás felnőttmunka.

– Dehogyan akarja! – erősítette meg Zizu, és elrángatta a barátait a helyszínről. Igaz, ő nem arra gondolt, hogy gyerekek csak ne nyomozgassanak. Épp ellenkezőleg. Arra gondolt, hogy nekik már van egy saját nyomozásuk. És baromira itt az ideje, hogy felpörgessék.

4.

– Hogyan tovább? – érdeklődött Anka a főhadiszállásra visszafelé menet.

– Biztos találunk újabb nyomot – felelte Zizu.

– És aztán? – kérdezősködött tovább Anka.

– Aztán megtaláljuk Ulrikot.

– És aztán? – kérdezett vissza Anka.

– Aztán mi? – vont a szemöldökét Zizu.

– Pontosan. Aztán mi? – ismételte meg Anka. –

Ez a valódi kérdés, nem?

Zizunak el kellett ismernie, hogy Anka megint fején találta a szöveget. Megtalálni egy kutyát sokkal egyszerűbb, mint gondoskodni róla. Különösen

akkor, ha közben sárkány. Lóri bácsi pedig nem lesz kéznél többé, ha bedugják szegényt valami otthonba.

– Találnunk kell neki egy gazdit – jelentette ki határozottan.

– Nem simán gazdit – ellenkezett Báti. – Inkább egy új őrzőt.

– Oké – bólintott Zizu. – Ki áll készen közülünk a feladatra?

Mindenki elcsendesedett. Csak hallgattak és sóhajtoztak.

– Báti – köszörülte meg a torkát Anka. – Te sétáltattad a legtöbbet.

– Anka – mondta Zizu. – Nektek a legnagyobb a házatok.

– Zizu – dünnyögte Báti. – A te szüleid akadnának ki a legkevésbé, ha hazaállítanál egy kutyával.

Megint hallgattak. Sokáig és feszülten. Csóválták a fejüket. Aztán nagy levegőt vettek. Teljesen egyszerre.

– Nem működne – jelentették ki.

– Nem is a felelősség... – kezdte Zizu.

– ...inkább az idő... – folytatta Báti.

– ...meg a lehetőségek – fejezte be Anka. –
Lássuk be, mi nem vagyunk őrzőnek valók.

– Hát akkor ki őrzőnek való? – tárta szét a karját Báti.

– Nem is tudom – felelte Zizu. – Lóri bácsi mindig úgy beszélt az új őrzőről, mint egy

kiválasztottról. Értitek, aki nemcsak önként vállalkozik a feladatra, hanem egyenesen erre született.

– Igen – ismerte el Anka. – Azt mondta, hogy jönnie kell valakinek, aki felváltja. Már itt kéne lennie. De késik.

– Szóval Lóri bácsi fel tudná ismerni őt – töprengett Báti. – Ha közlünk lenne valaki, csak szólt volna, nem?

A lányok bólogattak.

– És ott van Ulrik – folytatta Báti. – Ő is fel tudná ismerni az új őrzőjét, akármilyen dinka egy kutya.

Anka és Zizu összenéztek. Aztán a szájuk elé kapták a kezüket.

– Mi az? – kérdezte Báti.

– Figyelj – kezdte Anka. – Mondtam, ne akadj ki nagyon, de lehet, hogy mi már megtaláltuk egyszer. Csak te nem tudsz róla, mert nem voltál ott.

– Hogyhogy nem voltam ott?

– Épp Nyanyacraftoztál. Azaz el voltál tűnve a játékban.

– És honnan veszed, hogy ő volt az?

– A tetkókból. Rúnák vannak a karjára tetoválva.

A hátára pedig egy sárkány.

– Az nem jelent semmit – legyintett Báti.

– Ez még önmagában nem – szólt közbe Zizu. –

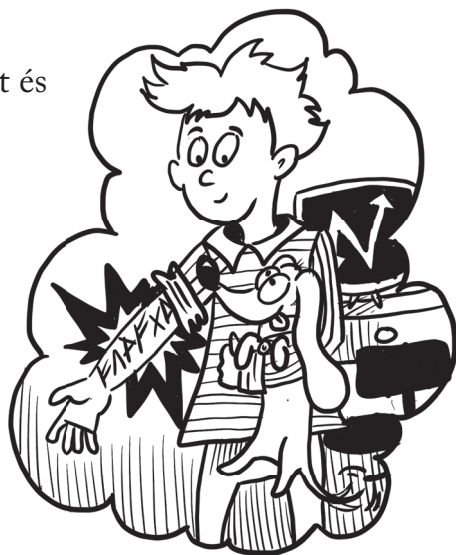
Ulrik viszont felismerte.

– Mégis hogyan? Rámutatott a mellső lábával, és őrzőnek nevezte?

– Majdnem. Ráugrott és összenyalogatta.

– Az a hülye kutya mindenkit összenyalogat. Ez nem bizonyíték.

– Ulrik akkor látta őt először. Inkább

megharapnia kellett volna. De totál odavolt érte.
Főleg a rúnákért a karján.

– Oké – tárta szét a kezét Báti. – Egy próbát
megér. Tudjátok, hol van most?

– Nem – felelte Anka óvatosan. – Senki sem
tudja.

– Hogyhogy senki? – vonta össze a szemöldökét
Báti.

– Lali most mondta az előbb. Senki nem
tudja, hol van, hiába keresik. Pedig nagyon kéne
beszélniük vele.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Báti eltátotta a száját.

– Nem mondod?

– De igen – tette a kezét a vállára Zizu. – Ne
akadj ki nagyon. A Kábeles az.